

НАРЪДЕН БУДИТЕЛ

АБОНАМЕНТЪ:

за година 50 лева.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ за ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

Варненский и Преславский Симеонъ.

Всеpravославна конференция въ София.

3.

Това, което видяхме и чухме ние въ Варна и Шуменъ, е станало, както се вижда, и въ други мѣста изъ България. Хитри и умѣли работници, посвѣтили сили и дейностъ на богати чужденци, използуваха безкористния и идеаленъ стремежъ на българската младежъ да се издигне религиозно и се заловиха да покриятъ България съ мръжа младежки дружества подъ общото наименование християнски, за да могатъ чрезъ тѣхъ да приготвятъ последователи за протестантизма. Тия усърдни работници облякоха мантията на толерантностъ ужъ къмъ всички религиозни течения, така както направиха основателитѣ на въздържателнитѣ дружества, които подъ булото на неугралностъ водѣха ужъ борба противъ употреблението на разни спиртни питиета, а въ действителностъ насаждаха друга идея, нѣщо, което принудило Министерството на просвѣтата да вземе надлежни мѣрки за осуетяване християнската целъ на тия неутрални дружества.

Че дейността на християнскитѣ младежки дружества е била аналогична съ дейността на неутралнитѣ въздържателни дружества, се разбира отъ това, че тамъ дето сж искали тия младежки християнски дружества да се именуватъ „православни“, това не се допуснало подъ предлогъ, че думата „православенъ“ обозначава фанатизмъ, отъ който всѣки просвѣтенъ християнинъ трѣбвало да се предпазва.

Тоя мотивъ, който е употребенъ, за да се прикрие истинскиятъ характеръ на младежкитѣ религиозни дружества въ България, е съвършено несъстоятеленъ. Отъ тритѣ християнски вѣроизповѣдания, католическото, протестантското и православното, никое не е толкова далечъ отъ фанатизмъ колкото православното.

Православната църква тачи и пази наистина това, което приела отъ миналото, обаче, да предприема, каквито и да е действия, за да разпространи своето учение или да нахлуе въ инославни страни, за да привлѣча, било съ училища, било чрезъ богато плащани проповѣдници, последователи, както правятъ католици и протестанти, такова нѣщо нѣма, затова именно и твърде често се слушатъ укори противъ нея, че тя — православната църква — била мъртва.

Укорътъ, прочее, че ние православнитѣ сме фанатици и че за да не ни обвиняватъ въ фанатизмъ, трѣбвало да отбѣгваме кличката православни въ нашитѣ младежки християнски дружества, тоя укоръ е съвършено неоснователенъ. Това пѣкъ, казано за насъ българитѣ, е смѣшно и тия, които ни наричатъ фанатици, не знаятъ какво брѣт-

вятъ. Никой народъ отъ тия, които живѣятъ въ Балканския полуостровъ, не е толкова далечъ отъ фанатизмъ и не е толкова толерантенъ, колкото българскиятъ. Това признаватъ и чужденцитѣ. Проявитѣ на нетолерантностъ у насъ се дължатъ по-вече на националистическитѣ борби, които водимъ съ гърци, сърби и ромъни, за да си запазимъ кожата, която искатъ да разпокъсатъ.

И така, фанатици ние не сме. Ако настояваме да си запазимъ името православенъ, това го правимъ не отъ фанатизмъ, отъ прекалена и изключителна ревностъ къмъ изповѣданата отъ насъ религиозна истина и отъ презрение къмъ всички други вѣрски учения, а отъ желание да се знае на какво вѣроизповѣдание ние принадлежимъ. Това е нашето общо схващане. Ако не бѣхме гледали така на работата, нито католическитѣ училища въ България биха били пълни съ български деца, нито пѣкъ търговцитѣ на разнитѣ протестантски учения биха могли да намѣрватъ хора, разположени да имъ купуватъ стоката, а още по-малко щѣха да плещатъ, не само миряни, но дори и високопоставени духовни лица, че църковнитѣ правила сж сръдновѣковни преживѣлици, тежели на врата имъ и спѣвали дейността имъ въ живота.

Упорството на нѣкои младежки християнски дружества да не се наричатъ православни, произлизаше отъ тѣхнитѣ ржководители, наемници на чужди религиозни организации, не можеше да се обясни другояче, освенъ съ желанието имъ да се обезличи българската християнска младежъ въ вѣрско отношение и да се приготви така, щото да се слѣе лесно и притопа въ чуждото сектантско море. Това обстоятелство се взе въ внимание отъ висшата наша църковна управа, за това тя назначила една комисия, за да изучи въпроса, да събере факти и да ги представи на нейната преценка. Каква е преценката на висшата наша църковна управа се вижда отъ синодалното писмо № 2543 отъ 27 Априлъ 1924 г., въ което се среща следующиятъ пасажъ: „Своя новъ методъ на действие пропагандиститѣ напоследъкъ прилагатъ въ тѣй нареченитѣ „младежки християнски дружества“, животътъ на които и връзкитѣ имъ съ Всемирния сѣюзъ на младежкитѣ християнскитѣ дружества не можеха да избѣгнатъ отъ наблюденията на нашата църковна властъ. Отъ тия наблюдения несъмнено се установи тѣсната връзка на протестантската пропаганда съ младежкитѣ християнски дружества. Последствията на тази тѣсна връзка не можаха да бждатъ безопасни за пра-

вославната българска младежъ, за това Св. Синодъ съветва да се образуватъ ученически юношески православни дружества, ржководителитѣ на които да бждатъ само лица несъмнено православни и вѣрни на светата ни църква и никога не отпаднали отъ вѣрата и Църквата“.

Отъ това разпореждане на Св. Синодъ, както и отъ други публикации въ „Църковенъ вестникъ“ и на особни книжки, любителитѣ и покровителитѣ на неправославнитѣ християнски дружества сж останали недоволни, за това се захваща една тайна и явна борба съ тия синодални разпореждания и издания, за да се отмѣнятъ, и да се отвори широкъ и безпрепятственъ пътъ за служителитѣ и наемницитѣ на Всемирния сѣюзъ на християнскитѣ младежки дружества въ България.

Въ тази борба били впрѣгнати и чужденци и наши хора малки и голѣми. За всѣка категория хора били употребени съответнитѣ сръдства, молби и обещания, а на пжти и заплашвания, и сръдни. Паметни сж неприятноститѣ, на които бѣ изложена висшата църковна управа за това, че не рачила да удовлетвори желанието на едно високопоставено духовно лице, което ценѣше отъ желание да се намѣри въ Костенецъ Баня, дето лѣтуваше едно младежко християнско дружество, осѣнявано отъ „Всемирния сѣюзъ на младежкитѣ християнски дружества“, който носи и прозвището ИМСА.

Належаща бѣше нуждата да се накара св. Синодъ да измени своето становище спрямо ИМСА. Какво е направено, за да се постигне тази целъ, ще видимъ по нататѣкъ.

Нашитѣ селски сборове.

Нѣкога и сега.

Като традиция е останало у насъ-българитѣ, на храмовия празникъ да има сборъ въ селото. Преди години на тоя день въ селото сж се стичали отъ околнитѣ села мъже, жени и деца и всички бързали отъ рано да отидатъ въ църква, да чествуватъ храмовия празникъ и присѣтствуватъ на богослужението. За тоя день, отъ по-рано, храмътъ е бивалъ измазанъ и пречистванъ. Винаги въ този день той е бивалъ препълненъ съ богомолци. До свършване на църковната служба въ селото не се е допуснало да свирятъ никакви гайди, цигулки или банда. Следъ отпустъ на църква мило и драго е било човѣку да гледа какъ всѣки отъ мѣстнитѣ жители се надпреварва да покани и заведе по-вече гости въ къщи. Тамъ, следъ обичайнитѣ честитавания и благопожелания, по случай сбора, всички бивали нахранвани и почерпвани, но никога не и напивани, защото напиването считали за грѣхъ и унижение

човѣшкото достойнство. Следъ гощаването въ къщи, гоститѣ, заедно съ децата си и семейството на домакина, излизали на площада при хорото. Тамъ всички бѣли и се грижели за децата си, а особено строгъ надзоръ имали, въ морално и нравствено отношение, къмъ по-възрастнитѣ — момци и момичета. Тогазъ у всѣки младежъ имало сръвнувание съ държането си да бжде за примѣръ и соченъ за образецъ, защото знаели, че както родителитѣ имъ, тѣй и други бдѣятъ за тѣхнитѣ дѣла и обноски. Тогазъ на такива дни рѣдко се случвали спорове, скандали и сбивания между младежитѣ.

А какъ е сега? Чествува се имения день на храма. Както презъ другитѣ празнични дни на богослужението присѣтствуватъ старци и баби и много малко отъ гоститѣ, дошли послучай сбора. Мнозина отъ тѣхъ вмѣсто да отидатъ въ църква, отбиватъ се въ кръчмитѣ, които отъ рано сж отворени, и се отдаватъ на гулай. Други отиватъ въ къщитѣ на познатитѣ си и презъ цѣлия день продължаватъ ядене, пиене и веселене, а младежитѣ се отправятъ направо къмъ хорото, гдето на площада, преди отпустъ на църква, сж почнали да свирятъ гайди, цигулки или банда. Тамъ моми и момци, безъ родителски или другъ надзоръ, и ни най-малкъ свѣтъ, си правятъ неморални шеги и закачки, а други младежи, раздѣлени на групи по села, амбицирани за водене хорото или кому да свирятъ гайдитѣ или бандитѣ, почватъ препирни и

псувни, които докарватъ до сбиване или други нещастни случки. Или, ако на хорото тия скандали бждатъ избѣгнати, то следъ разпустването му ще се доизкаратъ, защото мнозина отъ младежитѣ не отиватъ по домоветѣ си, а се отбиватъ въ кръчмитѣ. Тамъ, следъ „прилично“ пийнуване, почватъ междугрупнитѣ предизвиквания, скандали, които свършватъ съ цѣпене на глави, счупени ребра, промущвания, а даже и убийства. Такива нежелателни случки ставатъ отъ редъ години на много сборове. Станаха и презъ тази години въ нѣкои села на нашата околия, а на последъкъ (убийство) на сбора (Архангеловъ день) въ с. Смѣдово — Преславско. Презъ тази години рѣдкостъ е младежъ да не носи въ джеба или пояса си кама или револверъ, а отъ последната провѣрка въ гимназиитѣ се изнесе, че и ученицитѣ не липсвали такива. За предотвратяване и избѣгване като гореказанитѣ недобри дѣла и нежелателни случки трѣбва вразумяване и благоприличие у младежътъ; по голѣмъ надзоръ отъ страна на родителитѣ къмъ своитѣ моми и момци. Властъта, когато и гдето има сборове, да праща полиция, която за реда, тишина и благоприличието да действа бързо и строго.

Да напиша тия нѣколко реда ми даде поводъ случайно то ми посещение на единъ-два селски сбора, презъ тази година.

гр. Попово, П. Р. Везиревъ

Д-ръ Франкъ Крейнъ

Огледалото.

Единъ день случи се да посетя голѣмия салонъ на единъ отъ най-грамадитѣ хотели въ Чикаго. Очитѣ ми се бѣха спрѣли върху единъ непознатъ човѣкъ. Гледахъ го въ профилъ. Следъ малко погледнахъ въ огледалото, което бѣше предъ него, и колко очуденъ останахъ отъ гвездката и голѣмото различие, въ което той ми се яви.

Фактъ е: погледнете на нѣкое лице отъ друга страна, било нѣкой предметъ, било нѣкоя идея, или пѣкъ нѣкое душевно вълнение — не сж сжитѣ. Истината, сжщо, никога не е цѣла само въ единъ умъ. Всѣки е ограниченъ въ позата отъ която я гледа. Само всемогущето око, което вижда всичкитѣ страни на предмета едновременно, може да се нарече истинно, вѣрно, точно.

Ето защо, честитѣ пжтешествия, обширното образование, разнообразното четене и всичкитѣ форми на опитността подпомагатъ на нашето правилно отсжждане. Младитѣ виждатъ много по-ясно, може би, отъ старитѣ, но тѣ нѣматъ достатъчна наслоропитностъ.

Разнитѣ религиозни догми и вѣрвания често пжти сж много по-ясни въ ограничения, провинциаленъ, необразованъ умъ,

отколкото въ културния човѣкъ, но това не значи ни най-малко, че мирогледа на първия е и правия.

Една отъ главнитѣ причини, че хората отъ сръднитѣ вѣкове имаха такива ясни, чисти вѣрвания е, че тѣ сж чели малко и едва ли сж знаели щопжтешествие. Тѣ изживѣваха живота си въ градоветѣ, въ които се раждаха. Тѣ никога не виждаха истината и отъ другата страна. Тѣ я гледаха само отъ единъ жгълъ. И истинствено бѣше предположението въ тѣхнитѣ дни, че онѣя, които виждаха истината отъ другъ жгълъ, се счита за еретици и биваха обвинявани.

Но днесъ всичкитѣ народи и племена се преплитатъ едни съ други; сноватъ като въ вликопепенъ свѣтовенъ стан въ който желѣзопжтнитѣ трнове, параходнитѣ линии на океана, радиото и телеграфнитѣ съобщения и напоследъкъ въздушнитѣ кораби, сж свалкитѣ.

Това ангажирва цѣлото човѣчество да отрази точно и бесната истина. Нито едсекта сама, нито едно обещаво само — не е въ състояние да види истината цѣла.

Азъ бихъ желалъ да може да живѣя още сто години отъ днесъ, та да видя какъвъ и бжде свѣтовния мирогледъ моралъ и сждба, когато и К

тай и Индия и Япония—общо смѣсятъ тѣхнитѣ идеи съ нашитѣ; и когато вѣнъ отъ лутането изъ мрака умѣреното, новоприспособеното ще заживѣе.

„Въ палата Пити въ Флоренция.“—поява разправяше единъ писателъ— „има една обширна, многостранна зала, обкована съ огледала. Въ срѣдата на залата е поставена великолепна статуя. Тя стои тамъ сама съ нейната гола красота. Тя едновременно се отразява въ огледалата въ всичкитѣ положения. И въ всичкитѣ отражения—макаръ различна, до колкото огледалата сж чисти

и не изкривени—все една и сѣща е тя.“ Такава е и истината.

Литературата е подобно многостранно огледало. Още отъ появяването на неопредѣленото понятие и несформиранията ясна идея за истината, тя бавно, чрезъ милиони блѣщукания е проблѣсвала, но никога не се е долавяла изцѣло само отъ единъ индивидъ, но проницаема, понятна, възможна да се схване, е тя единствено, чрезъ обширния, универсаленъ човѣшки умъ.

Колоната за децата и юношитѣ.

СНѢГЪ.

Колко хубаво е сега навѣнъ! Погл днете покривитѣ и улици, озахаренитѣ дървета и огради, вълшебнитѣ фигури по прозорцитѣ, замръзналитѣ блатата, рѣки и езера, — навсѣкжде ше видите една ослѣпительна бѣлина отъ снѣгъ и ледъ. Сияещата природа като че ли тържествува. Слънцето съ своитѣ златисти лъчи я милва и приветства и иде, сѣкашъ, да предаде още по голѣмъ блѣсъкъ. Като че ли сме въ царството на приказкитѣ. И кой даде наистина всичката тая красота и вълшебство? Не дадохъ ли това самодивитѣ, духоветѣ земни или ангелитѣ? Не, дете. Това даде самия милостивъ Богъ.

Въ топлиитѣ страни нѣма снѣгъ. И когато въ 1891 год. въ северна Африка падналъ снѣгъ, хората тамъ очудени отъ ослѣпительнитѣ бѣли снѣжинки, идеши отъ небето, го вземали за храна отъ горе. Тѣ помислили, че това е нѣкаква манна, каквато получила нѣкога евреитѣ въ пустинята. Снѣгътъ, обаче, не е храна. Той е едно дарение, единъ милъ поздравъ отъ Бога? И, както птичкитѣ дириятъ мѣсто кжде да кацнатъ, така и снѣга търси кжде да отседне и се нагруппа. Покриви, дворища, пжгиша, друмища и полета се окичватъ съ неговата бѣлота и блѣсъкъ, което кара сърцето да се радва, окото да се очудва.

Снѣгътъ има една много голѣма заслуга къмъ насъ хората. Той, като лошъ проводникъ на топлината, запазва почвата отъ замръзване. И какъ биха

се пълнили и отиваха на далечъ планинскитѣ потоци и рѣкитѣ, ако нѣмаше снѣгъ, който да ги пълни съ вода!

Снѣгътъ доставя още едно голѣмо удоволствие на децата. Спомни си, дете, за пързалката, за твоитѣ шейни и кѣнки. Каква радостъ, игра и приятна гледка! Но, спомни си още, че снѣгътъ носи съ себе си и студъ. Спомни си, че има и бедни, голи, зъзнещи отъ студъ деца! И, ако снѣгътъ стопля и предпазва земята отъ измръзване, то съвсемъ не стопля голото тѣло на бедното дете. И колко хубаво би било, ако той можеше това да сторитъ! Но, това ще направишъ ти, богато и облечено дете. Мисля, че едно дете съ добро сърце не ще се радва само на снѣга, безъ да си спомни и за голитѣ бедни, зъзнещи отъ студъ деца. Дете, нали нѣма да забравишъ твоето бедно другарче!

Снѣгътъ е още бѣлъ. Бѣлъ, казва пословицата, като снѣгъ. Защо ли? Защото той има свойството да отразява падашитѣ върху него слънчеви лъчи и така придава бѣлия си цвѣтъ и на предметитѣ, които покрива.

Бѣлиятъ цвѣтъ е още символъ на невинностъ и чистота. За това, колкото пжти виждашъ бѣлитѣ снѣжинки на снѣга, то спомняй си не само за поздрава Божий, но и за твоето сърдце, което трѣбва да запазимъ винаги чисто, бѣло като снѣгъ. Нека, прочее, то си остане такова за винаги!

Ек. Д-ръ Панайотова.

ха вече. Малко не мина. Петнадесетъ години.

Когато той трѣгна, стария продаде нивата и воловетѣ си да му събере пари за пжтъ. Всичко му даде. Не помисли за себе си. Започна нѣмотия. Причерняваше на стария. Зли мисли му минаваха понѣкогъ. Не се търпѣше. Корица хлѣбъ да нѣмашъ. . .

Бабата напразно го утешаваше.

— Потърпи добъръ е Господъ, ще дойде Тинко.

Годинитѣ минаха. Тинко не идѣше. Очитѣ на стария загледаха лошо. Почна да завижда на другитѣ. Колкото старѣше, по-лошъ ставаше. Пжкъ и не можеше и да работи. По милостъ трѣбваше да живѣе. Сърцето му се пълнѣше съ зло.

Тинко почти дотича до бащината кжща. Мила му бѣше. Мили бѣха и старитѣ. Откога не ги е виждалъ.

Стария седѣше на пруста. Гледаше нѣкжде презъ двора. Свитѣ, прегърбенѣ, дрипавѣ.

Тинко поиска да извика. Да му се обади. И сега скрои да не се издава. Да ги изненада, ако сами не го познаятъ.

Спрѣ до вратичката и извика: — Хей, дѣдо!

Стария повдигна глава. Погледна далече. Не се обади.

— Пжтникъ сѣмъ, дѣдо, измисли го Тинко, имате ли де да преношувамъ?

Стария на кжщата се отвори. Тинко трепна. Майка му. Ахъ, старичката! Ахъ, миличката!

— Малце, понечи да извика той и затисна гласа си.

Чакай. Не трѣбва. Нека сами го познаятъ.

— Виждъ, чу се гласа на бабата, вика ти човѣка

Стария смѣрна нѣщо.

Тинко пристѣпи въ двора.

— За نوشуване питамъ, бабо. Имате ли кжде? Хайде, добъръ вечеръ.

— Добъръ вечеръ, синко. Заповѣдайте. Като сте пжтникъ.

— Пжтникъ сѣмъ, бабо, пжкъ и парички си нося. Виждъ ли ги?

Той подигна торбата и се за смѣ. Изкачи се при старитѣ, ржкува се. Дѣдото едва му подаде ржка. Не продума. Скришомъ само погледна торбата на пжтника, цѣкна и плю.

Старата посочи стая. Вече се стѣмваше. Имаше стая за чуждѣ човѣкъ. Нѣкога въ кжщата живѣха повече хора. Тя поразправи това-онова. Тинко се правѣше нищо да не знае.

Той си легна, като остави торбата съ паритѣ и ботушитѣ извѣнъ, предъ вратата на стаята.

Старата мина въ другата стая. Запали газениче, повика:

— Хайде, татко, нѣма ли да лѣгаашъ?

Стария седѣше още на пруста. Гледаше далече презъ плетъ. Бѣше вече тъмна нощъ.

Гласа на старата сякашъ го събуди. Той стана мълчаливъ, обиколи двора и се прибра въ кжщи.

Когато минаваше край стаята на госта, ритна нѣщо. Наведе се, видѣ торбата. Помисли, отново плю и мина въ стаята си.

Бабата вече хъркаше завитъ въ чергитѣ. Той се прострѣ до нея.

Снѣгъ го не хвана. Вѣртѣ се натамъ-насамъ, не можеше да спи. Стана. Загледа изъ стаята

Бабата дишаше равномерно. Вѣнъ, цѣърчеха скорци и се люлѣха сѣнки на дървета.

Стария мислѣше. Самъ не знаеше какво. Тихо закричи изъ стаята, излѣзе навѣнъ и спрѣ до вратата на госта. На-

веде се, напипа торбата. Повдигна я. Тежка бѣше. Тогава запали газеничето, промѣкна се отново тихо до торбата и погледна въ нея. На дѣното ѝ можеше да има хиляда наполеона.

Очитѣ на стария се замѣтиха. Не за паритѣ. Самъ не знаеше защо. Започна да не вижда. Нѣщо го разсѣя. Изправи се, излѣзе навѣнъ. Обиколи двора. Никжде го не свѣрташе. Влезе при бабата. Тя спѣше. Той седна до нея. Поиска да мисли. Нищо се не спира въ главата му. Неочаквано бутна жена си. Тя отвори очи. Той се наведе, почти докосна ухото ѝ и развълнуванъ, разтреперенъ каза.

— Въ торбата му има пари: Все напалеони.

Тя се извѣрна;

— Та нали каза човѣка. Парите има.

И отново заспа.

Стария се изправи. Загледа изъ стаята. Сега той мислѣше. Сведе глава върху коравата възглавница и видѣ ясно мисълъта си. Какво би сторилъ съ тѣзи пари! Ахъ, какво би сторилъ!

Той се унесе въ тревоженъ снѣгъ.

Утринъта посинѣваше прозорцитѣ.

Стария изведнажъ скочи. Огледа стаята. Нищо нѣмаше. Изъ кжщата сѣмъ. Бабата още спѣше. Отатѣтъ пжтника и той. Отиде до прозореца. Улицата пуста, двора пустъ.

Той откѣрна вратата и погледна на срѣща. Нищо не се чуваше. А торбата и ботушитѣ седѣха непокожнати.

Излѣзе. Отиде тихо до праздния хамбаръ. Тамъ бѣше бравата, старото рало. Той погледна бравата. Повдигна я и изеднажъ побѣгна, сякашъ го опари

Влѣзе въ стаята. Надзѣрна презъ прозореца. Никой не бѣ го видѣлъ. Въздѣхна. Отново предпазливо се измѣкна, доплъзъ до хамбара и грабна бравата. Стисна я съ треперящи ржце и изтича пакъ въ стаята. Разбута бабата. Тя се изплаши. Отвори очи, погледна го и още повече се изплаши. Очитѣ му стѣклени, неподвижни като на мъртвецъ.

— Божичко! изохка тя.

Той сложи прѣстъ на устнитѣ си.

— Штъ?

— Какво е? пошепна тя разтреперана.

Той се наведе съвсемъ надъ нея:

— Азъ ще убия и ще му взема паритѣ.

Тя изписка.

Нѣкой извика отвѣнъ. Врачката се хлопна. Чуха се стѣпки. После гласа на Цвѣта. Неизтърайла. Подранила.

Бабата скочи. Отвори вратата. Цвѣта, засмѣйна, радостна, забѣбра:

— Кжде ви е госта, познатъ ли го? Пустиятъ му Тинко, какъ се промѣнѣлъ,

— Тинко! извика бабата.

Стария се изправи. Погледна обезумѣлъ.

— Амчи Тинко, я! извика Цвѣта.

Срещната врата се отвори. Тинко се изправи на прага. Цвѣта се хвърли къмъ него:

— Не те познали и ти мълчиши!

— Синко! изписка майката и падна предъ нозетѣ му.

Стария се залюлъ. Направи крачка. Хвана се за стената, вратата. Заклати се по стѣлбитѣ и избѣгна презъ двора.

— Татко! извика следъ него Тинко.

Стария бѣгаше. Мина улицитѣ. Край низкитѣ кжщички, край чешмата. Гледаше, вѣртѣше глава и гледаше. Протѣгаше ржце и се мжчеше, сякашъ да напипа нѣщо. До черквата

той се спѣна въ едни стѣлби, падна, блѣсна главата си въ камѣка и въздѣхна. Сякашъ отъ гърдитѣ му се откъсна:

— Господи, какво щѣхъ да сторя. . .

Крѣвъ замрежи очитѣ му.

ХРОНИКА.

Женското дружество „Родолубие“ ще има общо събрание въ недѣля 27 т. м. 10 сутринъта. Д-ръ Д. Медникаръ ще чете доклада за дейността си като учил. настоятелка.

Настоятелството.

На 20 т. м. въ недѣля, следъ отпустъ на църква, се е отпразднувало при скромно тържество откриването *Доклада на изкуствата и печата* въ Шуменъ въ уютно приспособена една отъ залитѣ на читалището „Архангелъ Михаилъ“. Следъ кратка рѣчь отъ съгражданина ни Дим. Вичевъ, домакинъ на Дома, сж били изпѣлени нѣколко музикални и литературни номера, следъ което е продължила до 2. ч. сл. обѣдъ, закуска, презъ време на която сж били държани тостове отъ Окржжния Управителъ Г-нъ В. Рашковъ, Председателя на Окр. Пост. комисия Г-нъ Ил. Силвестриевъ и Окржжния лѣкаръ Д-ръ Н. Блъсковъ.

Всичкитѣ въ кратки, но сбити думи сж изтъкнали значението на откриването на Дома и сж пожелали той да изиграе завидната роля да обедини всички сили въ града, боравещи въ областта на изкуствата, а сжщо тѣй и да стане посрѣдникъ между почитателитѣ на изкуствата и външнитѣ негови представители.

Дано думитѣ и благопожеланията на говорившитѣ Домѣтъ да послужатъ и за омокотването на нашитѣ журналистически нетолерантности сж сбжднатъ.

Получихме следното писмо:

Г-нъ Редакторе.

Моля дайте мѣсто на следнитѣ редове въ издавания отъ Васъ вестникъ.

На 8-й т. м. (втория денъ на Коледа), ученическото правосл. хр. др-во „Вѣра, надежда и любовъ“, при църквата „Три свѣтителѣ“ въ града даде забава, която бѣ добре посетена. По своята уредена програма и по дѣлборъ на номерата тя ни направи голѣмо впечатление. Сжщо то др-во си спомнямъ даде пакъ една забава презъ денъ на християнизирание на младежта. Тя тоже бѣ много добре уредена и твърде много задоволи посетителитѣ. Ценитѣ, която тѣзи забави иматъ, като покрепятъ, засилватъ и насаждатъ християнския духъ между по възрастнитѣ, а още повече у децата, е безспорна. А мога да кажа, че привлича не то къмъ църквата, къмъ вѣлата, най-лесно става именновъ чрезъ такива забави, уреденитѣ отъ тѣзи организирани др-ва. Въ такова именно др-во свещ. Хубанчевъ и учителъ Бибенъ ровъ, както виждамъ, сж за работили при църквата, като влагатъ голѣми усилия и грижи, за да привлечатъ децата и да ги наредятъ подъ знаменото на Христа. Като преценявамъ резултатитѣ, които се получаватъ отъ това превъзходно дѣло на др-вото, азъ бихъ желалъ, щото често въ колонитѣ на вестника Ви да се пжтѣ и нѣщо, което да приканва читателитѣ къмъ тия др-ва, онай-потрѣбни въ това време, да и читателитѣ да имъ съдействуватъ и подпомагатъ. Сжщо пожелравамъ и на организаторитѣ още по-голѣмъ успѣхъ въ превъзходното дѣло.

Зрителъ.

Владимиръ Поляновъ

П А Р И.

Следъ много години, той стѣпваше отново по родната трѣстъ.

Пжтя се виеше между нивитѣ. Житата се кланяха пожелгели. Като топли ржце, които искатъ да пригърнатъ, се ширѣше небето отъ край до край.

Отъ хълма той видѣ родното село. Размаха шапка и заслиза къмъ първата кжща. Следъ него се люлѣха нивитѣ, проумяваше нѣщо, отекна свирка и всичко се скри.

Сестра му, женената, шета по двора.

— Булка! извика той.

Спрѣ до оградата, остави торбата си и махна калпакъ. Жената повдигна глава.

— Взели те дяволитѣ, булка бѣхъ преди петнадесетъ години. Той се засмѣ:

— Точно толкова. Тогава тѣкъ азъ трѣгнахъ по чужбина, пари да печеля.

Жената го погледна сърдито. Отвори уста да каже нѣщо, но занемъ. Тя се взре въ пжтника.

— Не ме ли познавашъ? попита той.

Прескочи оградата, пристѣпи протегнати ржце.

— А, Цвѣто!

— Тинко! извика жената и се хвърли въ обятията му.

Той се смѣеше. Галѣше родната си сестра.

— Тинко я! Не ме ли чакахте. Правите се, че не ме познавате. . .

Тя плачеше:

— Наистина не те познахъ. Така щѣхъ да те замина, ако се не бѣше обадила.

Тѣ седнаха на прага на кжщата. Той ѝ разправи кжде билъ. Пари много е спечелилъ. Хей ги, въ торбичката. Истинско злато. Тя цѣкаше, плачеше, гледаше.

Деня преваляше. Въздуха се избистри, посинѣ, стана чисто. Тогава той си трѣгна.

— Ще отида у дома. Какъ сж старитѣ?

— Иди, каза тя. Азъ ще дойда заранъ. Ахъ, какъвъ си станалъ. Нѣма да те познаятъ.

Той взе торбата си и трѣгна. На края на оградата извика:

— Пжкъ да дойдешъ утре.

Старитѣ живѣха на другия край. Бедни, самотни. Дѣдо и баба. Едната дѣщеря омжжиха. Цвѣта. Другата умрѣ. Сина по чужбина. Отдавна го не чака-